

вѣшко месо . . . Азъ искамъ питки.

— Ехъ и ти! — отвърна Савата. — Тя, опашката, затъ не е за работа — само прѣчи. Добре, добре, ще ти намѣря и питки. Хайде сега, че закѣснѣхме!

Слънцето бѣше вече изгрѣло. Пѣтътъ възлизаше стрѣмно срѣдъ млада букова гора. По пѣтеката играеха сѣнки, като дантела. Птички пѣха. Бистри вадички шуртѣха срѣдъ камънацитѣ. Тукъ-тамъ, между дървесата се откриваше полето — далече долу, огрѣно отъ слънцето, съ прѣснати селца, и градътъ въ края на кржгозора.

Изведнажъ, при единъ завои, остро изсвирване прониза въздуха. После се чу бойниятъ викъ: „Кря-кря!“ — и уплашеното джавкане на Бѣлча. Савата спрѣ мигомъ задъ едно дърво и се вгледа. Двамата съгледвачи, Коста и Асенъ, бѣха легнали на земята, дебнейки, и му правѣха знаци. Главатарътъ се огледа, отърча при двамината и легна при тѣхъ.

— Човѣкъ! — пришепнаха изтрѣпнали съгледвачитѣ.

— Бѣлъ ли? — запита „Ястребовото око“.

— Неизвестно! — отвърна шепнешкомъ Коста. — Не се вижда.

Савата изведнажъ се изправи, изгледа дружината смѣло и трѣгна. Бѣлчо продължаваше да джавка до единъ дѣнеръ. Когато приближиха, Савата махна съ ржка ядосано.

— Вѣтъръ работа! Напраздна тревога!

На три крачки отъ пѣтеката, седнало въ шумата, съ две тежки пълни торби, почиваше едно момченце, на възраст колкото тѣхъ, и учудено ги гледаше.

— Вѣтъръ работа! — повтори Савата. — Не виждате ли, че е отъ нашето племе? — смѣра той съгледвачитѣ. После огледа момчето. То бѣше слабо, бледничко, съ вехти закърпени дрешки и дишаше уморено.

— Ти накъде тѣй? — запита го Савата.

— За хижата, — отвърна момчето.

— Ами торбитѣ! Какво има въ тѣхъ!

— Хлѣбънося горе.

— Хлѣбъ ли? Ха така! Тѣкмо ни трѣбва хлѣбъ.

— Ама азъ го продавамъ поскжпо. На бюфета ми плащатъ единъ левъ повече на всѣки хлѣбъ. Всѣка недѣля имънося по десетъ хлѣба.

Савата свирна съ уста.

— Десетъ хлѣба ли? Охо-хо-хо-о!.. Че какъ ги носишъ